

Krasnaja Ploschad

Med ét
træder du ind i uvirkeligheden

som havde du taget
orienten på som nattøj

det risler ned ad ryggen
og benene giver efter
når Kreml's skrammelklokker
bryder dagen af
og tegner moskvanatsmyten
med stjerner af rubin
som var dens silhouet banket ind
i panden med en hammer -

så hviskes der henover pladsen
et - bliv lys! -
og måneseglen blegner
for en rødlig eksplosion
da fortiden får overvægt
og tynger dig til jorden
med en stenblomsts tryk.

Jo, dette syn er nok værd
at ofre sine øjne for

som arkitekternes tsarjevitj
en gang blev blændet af din skønhed -
bliver vi med grusomhedens genklang
forblindet ligesådan -
endskønt det er et syn for guder.

men tsaren faldt
såvel som du tsarjeva
og nu er du såvel som han en skal,
der vogtes om og skiftes for hver time
imens vi glemmer farten i vor egen tid -
ja på det sted
må hver en tid stå stille
og i ærbødighed tar' man sin schapka af

man mærker dit sug og overvældes
af en rubinrød blodbefæstet rus
der holder hver en fremmed gæst som slave
af denne plads' magi.